

André András

Kérve kérlek

Ma újra álmodtam veled –
tíz éve már hogy visszajársz,
lélegző holtba, furcsa fantom.
Ki mártogat fejembe néha? –

Még mindig szeretlek?, kétes,
nem tudom..., a nyúló időben
ingoványra léptem, lépvidék,
hol élek, minden bizonytalan.

Kísértet-bosszú ez?, mondd: hány
alakban élsz tovább, vakítva?
Így tartasz fogva? Fejem remeg,
ha hosszú alagútba nézek,

melynek vége nincs, csak képzelem.
– Fény vájta öblök gömbjében élsz,
vagy épp magad világítasz?
Égő fáklya, imbolyogsz, lobog

hajad, bár szél se fúj az úrnak
alján. Illatod érzem, s én is
légnemű leszek. Majd újra kövé
válok, meddő magként hallgatok.

Mért látogatsz hiába? Többé ne
jöjj mosolytalan, bocsáss vagy ölj meg,
gőgöd hideg porcelánját nem bírom.
Hallgass meg, kérve kérlek; győztél.

Halandszsavers

Önroá ha perhemély,
tevéli tart a negladály,
tikolyteréllyel rámcсалint
s kesír-besűj a sáraháj.

Kimért eső

Homok pereg a fémre? – óvatosan kezdte
s füelve olykor, abba-abbahagyta...
/Vár még a földlepelben kuporgó sereg?
Romló hallgatással mért hagynak magamra?/

Majd csattogva fröcskölt, hizlalva tócsát.
S megint csak /tombolásra készen?/ hallgatott.
– Öklelve rögmorzákat, meddön lázadoztak
a szikkadt ágyban sercegő magok.

Sorra visszabukja

Híg ezüst, a falra-mázolt könnyecsepp
dermedve izzó hólyaggá dagadt,
a rég-forró elegy lob-szítva éled,
mi elsüllyedt, sorra visszabukja azt:

az erdő őszi fátyolán túl őzek,
mint májlebeny; egy rája átlebeg,
kilőtt ufó /csóvája; rózsza szirma/ –
a tükörbe néző tévé lázbeteg.